

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru Dokuzuncu Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 30 Kasım 2016

Mahkeme salonu öyle filmlerde gördüğümüz kocaman salonlara benzemiyordu. Sanık sandalyesine oturtulunca iyice gerilmiştim. Hakim henüz yoktu. Filmlerde gördüğümüz "yaz kızım" diye tabir edilen katibin yerinde ise orta yaşlı bir erkek katip vardı. Bizler kendi aramızda konuşmaya başlayınca adam susun Hakim şimdi gelir diye uyardı.

O kısa süre içinde yine bir an daldım ve annemi, babamı, kardeşlerimi düşündüm. Acaba bizi tutuklayacaklar mıydı? Tutuklarsa ailem ne yapardı? İşleyişi hiç bilmiyordum. Ailelere haber veriyorlar mıydı? Keşke haberleri olmasa diye aklımdan geçirdim. Hiç iyi durumda olmadığımı fark ettim. Dönüp Sinan'a baktığımda onun da benden farklı olmadığını gördüm. Diğerlerinin ise sanki hiç umurunda değildi. Halen fısıltı halinde kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı.

Şu an bunları yazarken bile belki yaşımın verdiği etki ile olsa da o anları yeniden yaşamak öyle zor geliyor ki, genç de olsam o günkü ruh halimi siz tahmin edin. Hani gerçekten suçlu olsaydım belki bu kadar üzülmezdim.

Hatırlarsanız sonradan Yücel'i af ettiğimden bahsetmiştim. Sevdiğim bir arkadaşım ben olsam Yücel'i kesinlikle affetmezdim. Her şeyi affederim ama iftirayı asla dedi. Çok haklı aslında gerçekten iftira çok kötü bir şey ama af Allaha mahsus, ben kimim ki affedeceğim. Sadece uzun yıllar sonra karşılaşınca an içinde gençlikti geçti diye düşündüm ve konuştum onunla. Gerisi Allah'a kalmış Yüce Rabb'im bilir işini.

Sonra her şey Yücel'le bitmiyor ki, ileride başıma gelenleri göreceksiniz. Affedilmesi gereken o kadar insan vardı ki, ayrıca benim yaşadıklarım belki de o dönemde yaşanan en hafif şeylerdi. "Türkiye'nin siyasi ve sosyal hayatını yeniden dizayn eden 12 Eylül süreci öncesindeki çalkantılar, askeri darbenin ardından yerini mutlak baskının hakim olduğu bir atmosfere bıraktı." Belki de hiç suçu olmayan insanlar işkence gördü, idam edildi. Kimler kimleri nasıl affedecekler. Geride kalan o ana babaların acıları nasıl dindirilecek, dinmedi de zaten.

O dönemde "98 bin 404 kişi örgüt üyesi olmak suçundan yargılandı, 30 bin kişi sakıncalı olduğu için işten atıldı. 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı, 30 bin kişi siyasi mülteci olarak yurtdışına gitti.

171 kişinin gözaltında işkenceden öldüğü belgelendi. 937 film sakıncalı bulunduğu için

yasaklandı. 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu. 3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hakimin işine son verildi. Sürgünler cabası...

31 gazeteci cezaevine girdi, 300 gazeteci saldırıya uğradı. Üç gazeteci silahlı saldırıda öldürüldü.

Gazeteler 300 gün yayın yapamadı, 13 büyük gazete için 303 dava açıldı, 39 ton gazete ve dergi imha edildi.

Cezaevlerinde toplam 299 kişi yaşamını yitirdi, 14 kişi açlık grevinde öldü."

Darbeci General Kenan EVREN belki o gün için gerçekten ihtiyaç olan Silahlı kuvvetlerin yönetime el koymasını sonradan başarısızlıkla yönetti.

Okuduğu ilk "Bildiride, "Türk Silahlı Kuvvetleri el ele vererek İç Hizmet Kanunu'nun verdiği Türkiye Cumhuriyetini kollama ve koruma görevini yüce Türk milleti adına emir ve komuta zinciri içinde ve emirle yerine getirme kararını almış ve ülke yönetimine bütünüyle el koymuştur" ifadelerine"Yer vermiş ama sonradan Türkiye Cumhuriyetine en büyük darbeyi indirmiştir.

Şimdi tekrar soruyorum kim, neyi, nasıl affedecek? Ben kimim ki? Allah'a havale etmekten başka çaremiz var mı?

Dokuzuncu bölümün sonu
Mehmet Fikret ÜNALAN